

Værgudene gjorde sitt for å ødelegge lørdagsprogrammet. Heldigvis skal det mer til enn regn, torden og lyn for å stoppe et festivalhungrig publikum.

Det var klart for en ny dag på Dønhaug.

Per Olav Alvestad hadde endelig fått fyrt av både potetkanon og gjort andre ting man absolutt ikke bør gjøre hjemme.

Først ut var **Monica Heldal**. Monicas store styrke er evnen til å skrive gode låter, samt at hun har en stemme med særpreg og karakter.

På scenen blir Heldal nesten borte der hun sitter på en barkrakk og nesten ber om unnskyldning for at hun er der.

Det låter pent og uendelig vakkert. La nå sceneshow og staffasje være, her er det musikken som står i sentrum. Solen viser seg og det er ordentlig trivelig på Dønhaugjordet.

Allikevel føler vi nok at det i perioder blir for innadventd. Men et godt band i ryggen gjør konserten med Monica Heldal til en mer enn godkjent opplevelse, men ingen klassiker.

Terningkast: 4

Tønnes er en artig skruet. Han kommer sikkert til snarest å skrive en sang om hvor upraktisk det er at det begynner å regne akkurat når en konsert skal starte.

For det er nettopp det Tønnes gjør. Han skriver om det han ser og opplever. Vi kjenner oss lett igjen i *Eg går og legge meg*, *Yatzy*, *Fluene*. Vi ler godt av *Bonde* og *Sånn koga eg*.

Jammen meg stopper regnet etterhvert også. Mellom alt tullball viser også Tønnes at han kan lage tekster som har mer dybde og hans *Lyset* går rett hjem i det regnet tar pause.

Konserten fremstår dessverre som litt ujevn og noen av låtene virker nesten uferdige. Det kan virke som om arrangementene ikke sitter helt og bandet famler litt av og til.

Men alt i alt et trivelig bekjentskap.

Terningkast: 4

Jeg gikk til konserten med **Eva & the Heartmaker** med store forventninger. Jeg var klar til å virkelig sjonglere med høytsvevende terningkast.

Dessverre sitter ikke alt helt umiddelbart for bandet. De er tydelig ukomfortable med monitorlyden innledningsvis og dette påvirker også helhetsinntrykket.

Med *Dominoes* og *Gone in a Flash* begynner det hele å sitte bedre og Thomas Stenersen får briljere i større og større grad.

Eva and the Heartmaker fungerer aller best når de skurr opp tempoet og maler på med sitt 80-tallsinspirerte lydbilde.

Det er likevel nydelig når Eva Weel og Thomas Stenersen lar band være band og fremfører *Calling You*. Men det burde ha holdt med den ene duolåten.

For da resten av bandet forlater scenen nok en gang for *Gloomy Sunday* faller festidalenpublikumet litt av lasset.

Låten er best kjent i Billie Holidays versjon, og sannsynligvis har det aldri vært noe mer passende tidspunkt å fremføre låten i det himmelens sluser igjen åpner seg.

Fremførelsen er det ingenting å si på men et vått og kaldt publikum vil ha fest. Da blir det feil med en versjon av verdens sansynligvis tristeste låt!

Herfra og ut fungerer det hele upåklagelig. *Traces of you* og *Signals* er pop-perler og med *Johanna* som avslutningslåt er festen i gang!

Eva and the Heartmaker er på sitt beste brilliant, men de mistet meg litt med å inkludere låter som *Potions of Lust* (Selv om Thomas Stenersens wammypedal-gitarsolo **nesten** når Matt Bellamy til knærne!) og den overnevnte *Gloomy Sunday*.

I en annen setting, ja, men her ble det dessverre ikke full klaff. Likevel gleder jeg meg til neste anledning.

Terningkast: 4

Lemaitre representerte ungdomsalibiet under årets Festidalen. Det var også tydelig at publikummet på jorden raskt ble yngre og yngre.

Det kan synes som et mønster men også Lemaitre trengte noen låter før de kom igang. Da de først kom igang så kom de for fullt.

Duoen(trioen) leverer sin glad-elektronica med stødig hånd, og sakte men sikkert har man lyst til å være med i klubben.

Sidemannen sa det treffende da han sa: *'To øl og en gitarsolo var det som skulle til før det satt!'*

Lemaitre er sjarmerende, fengende og gutta er uten tvil veldig talentfulle. Da de 'roet ned' med radiohiten *Cut to black* ble dette svært hyggelig, og alt i alt en meget god konsertopplevelse!

Terningkast: 5

Så var det klart for selveste **Sivert Høyem**.

Selv ikke værgudene turde å spøke med 'Stemmen'. Regnet tok pause i det hovedpersonen entret scenen til enorm jubel.

Høyem svarte på den varme mottagelsen med en mektig versjon av *Majesty!*

Dette kunne ikke gå galt! Noe det selvfølgelig heller ikke gjorde.

Her satt lyden fra første stund, og Høyem og hans fantastiske band hadde publikum i sin hule hånd.

Når det gjelder bandet må vi spesielt få trekke frem tusenkunstneren Cato Salsa på gitar/keys og Gard Nilsen på trommer. Sistnevnte gjorde sin andre konsert med bandet. Pur klasse!!

Sivert dirigerte, og Festidalen svarte lydig.

Madrugadafansen fikk sitt med *The Kids are on the high Street* og *Look away Lucifer. Into the Sea* og *Moon Landing* var andre høydepunkter.

Stemmen var akkurat så mektig som vi håpet og det virket som om Sivert Høyem satte pris på responsen han fikk.

Såpass mye koste han seg at han på et tidspunkt gjennomførte en ekte crowdsurfing på det regnvåte festidalenpublikummet.

Fredag kronet vi Dumdum Boys til rockekongene. Det spørs om ikke kronprinsen kommer fra Sortland og heter Sivert Høyem!

Utrolig nok har vi fått sett dem begge i løpet av en fantastisk helg!

Terningkast: 6

Takk Festidalen for nok en musikkfest i Uskedalen!

Terningkast: 6!!!

Tekst: Marius Mathisen

Foto: Ola Matti Mathisen og Privat

Nett: Ola Matti Mathisen